

skulde blive Genstand for en almindelig international Behandling, dels fandt det rimeligt i højest mulig Grad at drage Nytte af de allerede gjorte Forarbejder til Revision af Befragtningsretten. Endvidere fandt man, at ogsaa Spørgsmaalet om de nordiske Landes Tiltrædelse af Konnossements-Konventionen og de Ændringer, som denne Konvention maatte foranledige i de nordiske Sølove, burde tages op til Behandling. Man enedes dog om ikke at lade det saaledes genoptagne Arbejde foregaa i de egentlige Sølovskommissioner, men at lade Arbejdet udføre af særskilte Delegerede. Der afholdtes derefter i Efteraaret 1929 i København en ny Konference, ved hvilken der foretoges de Ændringer i og Tillæg til Udkastet fra 1924, der skulde muliggøre — hvis man ønskede det — en Tilslutning af de nordiske Lande til Konnossements-Konventionen. Disse Ændringer og Tillæg medførte en Omparagrafering af Udkastet fra 1924, men andre Ændringer end de, der var foranlediget af Konventionen, blev ikke foretaget.

I denne Skikkelse blev Udkastet udsendt til Udtalelse hos de interesserede Erhvervsorganisationer i de forskellige Lande.

I Oktober 1932 blev der dernæst afholdt et Møde i Stockholm, der afgav en enstemmig saalydende Udtalelse: „Mellem de Delegerede er der fuld Enighed om at anbefale, at Lovgivningsarbejdet om Befragtning bør tilendebringes i Fællesskab og afsluttes under Hensyntagen til de fra de interesserede Erhvervsorganisationer og Myndigheder fremkomne Bemærkninger til Udkastet fra 1924 (1929). Der er ligeledes Enighed om, at Revisionsarbejdet bør begrænses til Reglerne angaaende Befragtning og dermed i umiddelbar Forbindelse staaende Emner, særlig Spørgsmaalet om Skibsførerens retslige Stilling. En Reform af de Dele af Søloven, som ikke allerede har været Genstand for Revision, synes derimod mindre paakrævet. Hvad angaar Konnossements-Konventionen synes det de Delegerede klart, at en Tiltrædelse af Konventionen ikke behøver at medføre, at der i

de nordiske Landes Love indføres præceptive Regler af saa stor Rækkevidde, som i Udkastet fra 1929 foreslaaet, idet Aftalefriheden, selv om Konventionen maatte blive tiltraadt, vil kunne opretholdes i større Udstrækning, navnlig i Fart mellem udenlandske Havne.“

Under Hensyn hertil syntes det at kunne antages, at der under det fortsatte Arbejde skulde kunne naas fuld Enighed, ogsaa med Hensyn til Landenes Stilling til Konnossements-Konventionen. De Delegerede besluttede derfor at henstille til Regeringerne i de af dem repræsenterede Lande, at der maatte blive nedsat et Udvalg til at tilendebringe Arbejdet angaaende Befragtningsretten og til at gøre Indstilling i Spørgsmaalet om Tiltrædelsen af Konnossements-Konventionen. Denne Henstilling blev taget til Følge af de respektive Regeringer, og Resultatet af det herefter udførte Arbejde er de nu forelagte Forslag til Lov om Ændringer i Søloven, samt til Lov om Gennemførelse af den internationale Konvention af 25. August 1924 om Konnossementer.

Hvad først angaar Forslaget til Lov om Ændringer i Søloven (Sølovsforslaget), har man i første Række søgt i Befragtningskapitlet at foretage de Ændringer i Udkastet af 1929, til hvilke de fra det praktiske Livs Side fremkomne Bemærkninger giver Anledning. Disse Bemærkninger er i videst mulig Udstrækning taget til Følge, saavel hvad angaar Kapitlets almindelige Hovedlinier som ogsaa med Hensyn til Detailler. Først og fremmest har man søgt at imødekomme fremsatte Ønsker om en mere konkret Affattelse og om Undvigelse af upaakrævede Ændringer i Forhold til gældende Søret. Endvidere har man lagt Vægt paa at tydeliggøre Lovteksten paa Punkter, hvor det viste sig, at Formuleringen af Udkastet af 1929 kunde give Anledning til Misforstaaelser. Ved Siden af denne almindelige Gennemgang er der imidlertid foretaget de Kompletteringer af Forslaget og de Ændringer i Søloven i det hele, der har